

PLEITNOTA

namens:

Supportersvereniging PSV,

zetelend te Eindhoven,

Zitting rechtbank Almelo

Sector bestuursrecht

d.d. 4 januari 2006 te 14.00 uur

En 12 fans

procedurenr.: 05/01147

CT/34209-plnbrpoph/CT

(eisers)

gemachtigde: mr. C.G.J.M. Termaat,

advocaat te Eindhoven.

Inzake het beroep in het geschil tussen:

Eisers,

en

De Burgemeester van de gemeente Almelo (verweerder),

Geachte voorzitter en leden van de rechtbank,

De feiten

Aan de orde is vandaag (uitsluitend) het beroep van eisers tegen het besluit van de burgemeester van de gemeente Almelo van 13 augustus 2005 tot bestuurlijke ophouding, ex artikelen 176a en 154a Gemeentewet, van 15 personen op de terrassen aan de Koornmarkt (12 personen) en het Centrumplein (3 personen), voorafgaand aan de gespeelde voetbalwedstrijd Heracles-PSV van 13 augustus

2005 te 19.30 uur, hierna te noemen “het bestreden besluit”. Deze bestuurlijke ophouding is gebaseerd op een noodverordening ex artikelen 176 juncto 175 Gemeentewet, die de burgemeester die dag toen ’s middags tevens heeft vastgesteld. Zoals uw rechtbank echter weet, is, naast dit beroep van eisers, ook nog een ander beroep bij uw rechtbank aanhangig van de Supportersvereniging PSV e.a. tegen het besluit op bezwaar van de Burgemeester, inzake de auto-/buscombiregeling, die destijds is opgelegd c.q. gehandhaafd voor de onderhavige voetbalwedstrijd (met procedurenummers 05/01502 en 05/1503). Eisers zijn allen lid van de Supportersvereniging PSV en namen ook allen deel aan de onderhavige auto-/buscombiregeling. Zoals hierna bij de bespreking van de beroepsgronden nog aan de orde zal komen, zijn eisers van mening dat vooral de onduidelijkheid van deze auto-/buscombiregeling dé oorzaak is geweest van het bestreden besluit.

Hierna zal ik, bij de bespreking van de beroepsgronden van eisers tegen het bestreden besluit, overigens uitsluitend nog ingaan op het verweerschrift van 25 oktober 2005, die de burgemeester bij uw rechtbank heeft ingediend en de vragen die uw rechtbank daarover heeft gesteld bij brief van 21 november 2005. Dit laat onverlet dat eisers het gestelde in hun beroepschrift tegen het bestreden besluit hier integraal handhaven. Tenslotte zal ik namens eisers concluderen dat het bestreden besluit van verweerder niet in stand kan blijven.

Beroepsgronden

Ontbreken (deugdelijke) wettelijke grondslag

(de uitvoering van) Het bestreden besluit én de daaraan ten grondslag liggende noodverordening is onrechtmatig jegens eisers, omdat een (deugdelijke) wettelijke grondslag hiervoor ontbreekt (lees: artikel 175 Gemeentewet toepassing mist). In de uitspraak van 3 augustus 2005, met procedurenummer 05/879 GEMWT V1 V, heeft de voorzieningenrechter van uw rechtbank namelijk

onder meer inhoudelijk geoordeeld dat, op basis van de toen beschikbare informatie (uit het CIV-systeem en van de gemeente en/of politie te Almelo), er vóór de onderhavige voetbalwedstrijd géén sprake was van een verstoring van de openbare orde of ernstige vrees voor het ontstaan daarvan, ex artikel 172, lid 3 Gemeentewet. Vrees voor verstoring van de openbare orde of ernstige vrees voor het ontstaan daarvan is hét criterium dat geldt om als burgemeester op basis van dit wetsartikellid bevelen te kunnen geven, ter handhaving van de openbare orde.

In artikel 175 Gemeentewet, dat de wettelijke grondslag heeft gevormd voor de onderhavige noodverordening ex artikel 176 Gemeentewet, is een soortgelijk of misschien nog wel zwaarder criterium als in artikel 172, lid 3 Gemeentewet voorgeschreven, namelijk dat dergelijke noodverordeningen uitsluitend kunnen worden vastgesteld, ter handhaving van de openbare orde of ter beperking van gevaar, wanneer er sprake is van ernstige wanordelijkheden of ernstige vrees voor het ontstaan daarvan. Gelet hierop zijn eisers dan ook van mening dat, indien de burgemeester géén verstoring van de openbare orde of ernstige vrees voor het ontstaan daarvan (ex artikel 172, lid 3 Gemeentewet) heeft aangetoond voor de onderhavige voetbalwedstrijd, welke mening van eisers de voorzieningenrechter van uw rechtbank in genoemde uitspraak van 3 augustus 2005 ook heeft gedeeld, hij hiervoor dan al helemaal géén ernstige wanordelijkheden of ernstige vrees voor het ontstaan daarvan heeft c.q. kan hebben aangetoond.

In zijn verweerschrift heeft de burgemeester zich erover verbaasd dat de voorzieningenrechter in zijn genoemde uitspraak van 3 augustus 2005 een inhoudelijk oordeel over de (in)effectiviteit van de genoemde auto-/buscombiregeling heeft gegeven. Gebleken is echter dat dit oordeel van de voorzieningenrechter niet alleen wordt ondersteund door het CIV-jaarverslag 1999-2000 (zie bijlage XVI bij het verweerschrift), doch ook door de praktijk. In dit CIV-jaarverslag is namelijk geconcludeerd dat de auto-/buscombiregeling géén effectief middel is, nu risicosupporters steeds meer buiten de combiregeling om reizen, terwijl de praktijk dit ook heeft uitgewezen, nu tijdens de onderhavige

voetbalwedstrijd Heracles-PSV van 13 augustus jl. de personen, die niet bij de Supportersvereniging PSV en/of ook niet deelnamen aan de onderhavige auto-/buscombiregeling en/of geen kaartje hadden, problemen hebben veroorzaakt. Eisers hebben toen echter absoluut géén problemen veroorzaakt op de hiervoor genoemde terrassen, hetgeen niet alleen blijkt uit de overgelegde getuigenverklaring van de veiligheidsmanager van PSV, in casu de heer Wijnveld, en uit de overlegde DVD van de forumavond van 23 augustus 2005 (zie bijlagen 6 en 7 bij het beroep van eisers tegen het bestreden besluit), maar ook blijkt uit enkele van de 30 foto's, die ik uw rechtbank nog heb gezonden bij brief van 22 december 2005. Hieruit kan uw rechtbank dus afleiden dat er op zaterdagmiddag 13 augustus 2005 in ieder geval op de genoemde terrassen aan de Koornmarkt en het Centrumplein géén sprake was van een situatie, als bedoeld in artikel 172, lid 3 Gemeentewet, en dus ook (al helemaal) géén situatie, als bedoeld in artikel 175 Gemeentewet. Gelet hierop zal het uw rechtbank duidelijk zijn dat het hiervoor genoemde andere beroep van de Supportersvereniging e.a. tegen het besluit op bezwaar, inzake de auto-/buscombiregeling, onder meer óók is ingegeven door het feit dat zij wensen te voorkomen dat uw rechtbank zou uitgaan van de formele rechtskracht daarvan (lees: van een situatie, als bedoeld in artikel 172, lid 3 Gemeentewet) en hierdoor tevens mogelijk automatisch ook uit zou kunnen gaan van een situatie, als bedoeld in artikel 175 Gemeentewet, terzake het bestreden besluit.

Mede gelet op het voorgaande blijven eisers dan ook van mening dat de burgemeester jegens hen het recht op bescherming tegen willekeurige detentie, zoals neergelegd in de artikelen 5 EVRM en 15 Grondwet, alsook het recht op vrije verplaatsing in de artikelen 12 van het IVBPR en 2, vierde protocol van het EVRM, heeft geschonden, nu zij, enkel vanwege hun Brabantse accent, bestuurlijk zijn opgehouden op de genoemde terrassen op zaterdagmiddag 13 augustus 2005, terwijl volgens hen een wettelijke grondslag hiervoor ontbrak (lees: artikel 175 Gemeentewet toepassing miste) en/of ook PSV-supporters uit

andere delen van het land aldaar ook vertoefden, doch toen niet bestuurlijk zijn opgehouden.

Strijd met motiveringsbeginsel, strijd met verbod van détournement de pouvoir en strijd met proportionaliteits- en subsidiariteitsbeginsel

Zoals hiervoor al door mij is gememoreerd, zijn eisers van mening dat het primaire besluit van de burgemeester van 26 juli 2005, alsook diens aanvullende besluit van 5 augustus 2005, inzake de auto-/buscombiregeling, tot de nodige onduidelijkheden hebben geleid, hetgeen in strijd is met de verplichting tot zorgvuldige en/of deugdelijke motivering, zoals voorgeschreven in de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), alsook in strijd is met het van toepassing zijnde “Beleidskader Bestrijding Voetbalvandalisme en Voetbalgeweld 2003”, waarin een duidelijke en/of tijdige communicatie wordt voorgeschreven. Zo ontbreken daarin essentiële voorschriften omtrent het omwisselmoment, alsook omtrent de precieze betekenis van de onderhavige auto-/buscombiregeling én de gevolgen van een eventuele schending daarvan. Dit heeft er volgens eisers toe geleid dat de burgemeester ook het bestreden besluit heeft moeten nemen, toen hij zich realiseerde dat hij verzuimd had deze essentiële voorschriften op te nemen, en op 13 augustus 2005 eisers zich in de binnenstad ophielden, in de veronderstelling dat dit ook mocht, daar namelijk nergens uit bleek dat dit niet mocht.

In zijn verweerschrift schrijft de burgemeester dan nota bene zelf hierover dat de essentie van een van kracht zijnde verplichte auto-/buscombiregeling is dat het de uitsupporters die daaraan deelnemen uitdrukkelijk niet is toegestaan om zich op de wedstrijddag in de gemeente waar de wedstrijd gespeeld wordt op te houden, anders dan als deelnemer aan de combiregeling, hetgeen blijkt uit het genoemde CIV-jaarverslag 1999-2000. Als de burgemeester dan in zijn verweerschrift zelf aangeeft dat dit de essentie van de onderhavige auto-/buscombiregeling is, dan vermogen eisers werkelijk niet in te zien, waarom de burgemeester dit niet met

zoveel woorden (duidelijk) in de hiervoor genoemde besluiten van 26 juli en van 5 augustus 2005, inzake de auto-/buscombiregeling, heeft opgenomen, met het oog waarop dan juist ook de hiervoor genoemde essentiële voorschriften hadden moeten worden opgenomen. Zulks klemt des te meer, nu hij niet alleen de wettelijke mogelijkheden hiervoor tot zijn beschikking had (zie Kummeling, Modderkolk 2004 (T & C Gemeentewet Provinciewet), aantekening 4 bij artikel 172 Gemeentewet), doch dit hem nota bene ook werd geadviseerd door zijn eigen voetbalcoördinator van de politie Almelo, in casu de heer Olde Kalter (zie zijn notitie van 20 juli 2005 aan de burgemeester in bijlage 1 bij het beroep van eisers tegen het bestreden besluit).

Gelet hierop blijven eisers dan ook van mening dat het bestreden besluit niet tot doel had om (de ernstige vrees voor het ontstaan van) ernstige wanordelijkheden te voorkomen, maar om het verzuim van het opnemen van de hiervoor genoemde essentiële voorschriften in de genoemde besluiten van 26 juli en van 5 augustus 2005, inzake de auto-/buscombiregeling, alsnog te herstellen. Eisers zijn van mening dat dit niet alleen in strijd is met het beginsel van een zorgvuldige en/of deugdelijke motivering, zoals neergelegd in de artikelen 3:2 en 3:46 Awb, maar tevens in strijd is met het verbod van détournement de pouvoir, zoals neergelegd in artikel 3:3 Awb.

Zoals ik namens eisers in hun beroepschrift tegen het bestreden besluit ook al heb aangegeven, is artikel 154a Gemeentewet geschreven voor voorzienbare situaties, terwijl artikel 176 Gemeentewet is geschreven voor onvoorzienbare situaties (zie Kummeling Modderkolk 2004 (T & C Gemeentewet Provinciewet), aantekening 1 bij artikel 154a Gemeentewet en aantekening 2 bij artikel 176a Gemeentewet). Mede gelet op de voorinformatie, waarover de burgemeester in zijn verweerschrift stelt dat hij daarover zou beschikken, hetgeen eisers overigens

blijven betwisten, alsook gelet op de hele voorgeschiedenis van deze zaak, zijn eisers van mening dat voor de burgemeester zeker géén sprake was van een onvoorzienbare, maar juist van een voorzienbare situatie.

Gelet hierop zijn eisers, anders dan de burgemeester hierover stelt in zijn verweerschrift, tevens van mening dat hij wél had kunnen volstaan met een bestuurlijke ophouding, op grond van artikel 154a Gemeentewet juncto artikel 2.8.1 en de daarin genoemde artikelen van de van toepassing zijnde APV van de gemeente Almelo, uitsluitend jegens personen, die niet beschikten over een voetbalentreekaartje én hierdoor ook niet deelnamen aan de onderhavige auto-/buscombiregeling en/of bovendien géén lid waren van de Supportersvereniging PSV, doch niet jegens eisers die wél daarover beschikten, wél daaraan deelnamen, wél daarvan lid zijn, die zich ook nog eens keurig gedroegen op de genoemde terrassen op zaterdagmiddag 13 augustus 2005 én bovendien in de veronderstelling waren en/of redelijkerwijs in de veronderstelling mochten zijn dat zij toen daarmee de onderhavige auto-/buscombiregeling niet overtraden. Door desondanks jegens eisers toch het bestreden besluit, ex artikel 176a Gemeentewet, te nemen én uit te voeren, zijn eisers tenslotte ook van mening dat dit jegens hen in strijd is geweest met het proportionaliteits- en/of het subsidiariteitsbeginsel.

In verband hiermee blijkt namelijk ook uit een uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 23 februari 2005, Gst. 7230, nr. 84 (Rotterdam) m.nt. De Jong dat het subsidiariteitsbeginsel in de weg staat aan toepassing van artikel 172, lid 3 Gemeentewet (en derhalve ook in de weg staat aan toepassing van artikelen 175, 176 en 176a Gemeentewet), wanneer de APV een passende regeling bevat, welke passende regeling, anders dan de burgemeester hierover stelt in zijn verweerschrift, blijkens het voorgaande wél degelijk is opgenomen in de APV

van de gemeente Almelo. Omtrent de strijdigheid met het proportionaliteitsbeginsel zal ik hierna nog nader terugkomen.

Niet tijdige en/of ondeugdelijke bekendmaking en/of inwerkingtreding noodverordening

Subsidiair, indien rechtens onherroepelijk zou komen vast te staan dat het bestreden besluit van de burgemeester wél rechtens zou kunnen worden gebaseerd op artikel 176a Gemeentewet, hetgeen eisers blijkens het voorgaande dus primair uitdrukkelijk betwisten, dan zijn eisers van mening dat de uitvoering daarvan nog steeds onrechtmatig jegens hen is geweest, omdat zowel de betreffende noodverordening, alsook het bestreden besluit niet (tijdig) en/of ondeugdelijk is bekendgemaakt aan hen en in deze noodverordening ook ten onrechte niet is vermeld dat deze onmiddellijk in werking zou treden.

In zijn verweerschrift stelt de burgemeester hierover dat hij c.q. genoemde heer Olde Kalter omtrent het bestreden besluit en de daaraan ten grondslag noodverordening, vooraf zou hebben gecommuniceerd met zijn Eindhovense (politie)collega en dat ook genoemde heer Wijnveld daarvan vooraf op de hoogte zou zijn geweest.

Uit de overgelegde getuigenverklaringen van eisers en uit de getuigenverklaring van genoemde heer Wijnveld (zie respectievelijk bijlagen 2 en 5 bij het hiervoor genoemde andere beroepschrift van de Supportersvereniging PSV e.a. tegen het besluit op bezwaar, inzake de auto-/buscombiregeling, bij uw rechtbank met procedurenummers 05/01502 en 05/1503) kan echter worden afgeleid dat noch eisers, noch genoemde heer Wijnveld daarvan vooraf op de hoogte zijn geweest. Niet voor niets heeft uw rechtbank in uw brief van 21 november 2005 aan de

burgemeester dan ook gevraagd om stukken te zenden, waaruit zou blijken dat van het voornemen tot vaststelling en het nemen van respectievelijk de onderhavige noodverordening en het bestreden besluit vooraf kennis zou zijn gegeven aan (genoemde heer Wijnveld van) PSV. In zijn brief van 21 november 2005 geeft de burgemeester dan echter aan dat hij daarvan géén schriftelijke stukken daarvan heeft, doch dat hij nog steeds van mening blijft dat er hierover tijdig en/of duidelijk zou zijn gecommuniceerd, nu zulks zou blijken uit het verslag van bevindingen van de afdelingschef van de politie te Almelo, in casu mevrouw J.J.M. Rooijers, welk verslag van bevindingen een ambtsedig proces-verbaal betreft. Kennelijk poogt de burgemeester hierbij een beroep te doen op de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS), waarin is geoordeeld dat van de juistheid van ambtsedig opgemaakte proces-verbalen moet worden uitgegaan, behoudens tegenbewijs (zie onder meer de uitspraak van de ABRS d.d. 31 juli 2002, AB 2003/22). Nog daargelaten echter dat uit het betreffende verslag van bevindingen van genoemde mevrouw Rooijers niet blijkt dat van het voornemen tot vaststelling en het nemen van respectievelijk de onderhavige noodverordening en het bestreden besluit vooraf (duidelijk) kennis is gegeven aan (genoemde heer Wijnveld van) PSV, blijkt ook uit de genoemde schriftelijke verklaring van de heer Wijnveld dat dit niet het geval is geweest (zie zijn verklaring in bijlage 5 bij het hiervoor genoemde andere beroepschrift van de Supportersvereniging PSV e.a. tegen het besluit op bezwaar, inzake de auto-/buscombiregeling, bij uw rechtbank met procedurenummers 05/01502 en 05/1503).

De heer Wijnveld was hier graag ter zitting geweest om dit te bevestigen en is zo nodig bereid dit ook nog in een nader te bepalen zitting bij uw rechtbank te komen bevestigen, indien uw rechtbank dit noodzakelijk mocht achten. Overigens, als de heer Wijnveld hierover vooraf wél wetenschap zou hebben gehad, hetgeen dus aantoonbaar niet het geval is, dan zou hij dit zeker vooraf duidelijk hebben gecommuniceerd met de PSV-supporters. Gelet hierop blijven eisers dan ook, anders dan de burgemeester in zijn verweerschrift hierover stelt,

van mening dat van tijdige en/of deugdelijke communicatie over de noodverordening en/of het bestreden besluit géén sprake is geweest jegens hen en/of jegens (genoemde heer Wijnveld van) PSV, waarvoor zij voldoende tegenbewijs hebben aangedragen.

In zijn verweerschrift stelt de burgemeester voorts dat hij zelf kon bepalen op welke wijze hij het bestreden besluit bekend zou kunnen maken, nu artikel 176, lid 1, laatste volzin van de Gemeentewet hiervoor een van artikel 139 Gemeentewet afwijkende bekendmakingsregeling kent. Dit is als zodanig ook niet betwist door eisers in hun beroepschrift tegen het bestreden besluit. Deze afwijkende bekendmakingsregeling laat dan echter wél nog steeds onverlet dat in de noodverordening dan zelf ook nog een tijdstip van inwerkingtreding dient te worden opgenomen, omdat anders artikel 142 Gemeentewet bepaalt dat bekendgemaakte besluiten pas in werking treden met ingang van de achtste dag na die van de bekendmaking daarvan, tenzij in deze besluiten (lees: (nood)verordeningen) daarvoor een ander tijdstip is aangewezen. In het verweerschrift erkent de burgemeester dat in de noodverordening zelf is verzuimd daarin het tijdstip van (onmiddellijke) inwerkingtreding te regelen. Dit achten eisers merkwaardig, omdat zij ervan uitgaan dat de burgemeester naar verwachting niet voor het eerst met het fenomeen noodverordening ex artikel 176 Gemeentewet te maken heeft gehad.

Gelet hierop zijn eisers dus van mening dat, ten tijde van het nemen van het bestreden besluit, de daaraan ten grondslag liggende noodverordening niet in werking was en hierdoor het bestreden besluit jegens hen ook onrechtmatig is geweest.

Strijd met artikel 154, lid 5 Gemeentewet

Niet alleen in het bestreden besluit, maar ook in zijn verweerschrift erkent de burgemeester dat hij eisers vooraf niet in de gelegenheid heeft gesteld om vrijwillig de in de noodverordening aangewezen gebieden te verlaten, vóórdat tot uitvoering van het bestreden besluit (lees: tot bestuurlijke ophouding) zou worden overgegaan. De burgemeester was echter wél wettelijk verplicht om eisers deze gelegenheid te geven, zulks op grond van artikel 176a, lid 3 juncto artikel 154a, lid 5 van de Gemeentewet. De burgemeester geeft zowel in het bestreden besluit, alsook in zijn verweerschrift aan dat hij deze wettelijke verplichting bewust niet heeft nageleefd, vanwege vrees voor herhaling (voorkoming “kat en muisspel”) en veiligheidsredenen. Het naar buiten toe begeleiden van eisers zou namelijk dermate veel politiecapaciteit vergen dat onvoldoende de veiligheid op andere locaties in de stad zou zijn gegarandeerd en bovendien zouden enkele, niet door kleding als zodanig herkenbare PSV-supporters omgeven zijn door Heracles-supporters, zodat het waarschuwen van deze PSV-supporters ertoe zou hebben geleid dat ze onmiddellijk door de Heracles-supporters zouden worden ontmaskerd en hierdoor hun veiligheid in het geding zou zijn gebracht. Wat het laatste betreft, kan één van eisers, in casu de heer Ooievaar, die hier ter zitting als (partij)getuige aanwezig is, echter zowel verklaren dat hem en de andere eisers niet de gelegenheid is gegeven om vrijwillig de in de noodverordening genoemde gebieden te verlaten, alsook dat hij op de genoemde terrassen niet was omgeven door Heracles-supporters, hetgeen overigens ook kan worden afgeleid uit de hiervoor genoemde foto’s, die ik uw rechtbank bij brief van 22 december 2005 heb gezonden.

Voorts vermogen eisers ook werkelijk niet in te zien welke begeleiding zij van de politie nodig hebben, wanneer zij vrijwillig de betreffende gebieden verlaten.

Wat het eerste betreft, zijn eisers van mening dat de burgemeester hetzij dan maar de hele gemeente Almelo tot verboden gebied had moeten verklaren, dan wel de onderhavige wedstrijd had moeten verbieden, hetgeen hij echter niet heeft

gedaan. Niet alleen uit artikel 154a, lid 5 Gemeentewet zelf, maar ook uit de toelichting daarop in aantekening 5 in Kummeling Modderkolk 2004 (T & C Gemeentewet Provinciewet), blijkt dan dat zelfs in acute noodsituaties niet mag worden afgeweken van de daarin opgenomen wettelijke verplichting c.q. waarschuwingsplicht, welke waarschuwingsplicht de burgemeester echter niet heeft nageleefd, terwijl er van een acute noodsituatie al helemaal géén sprake was. Hierdoor zijn eisers dan ook van mening dat de burgemeester niet alleen het bepaalde in artikel 154a, lid 5 Gemeentewet jegens hen ten onrechte heeft geschonden, doch jegens hen ook in strijd heeft gehandeld met het proportionaliteitsbeginsel. In plaats van eisers namelijk vrijwillig te laten vertrekken uit de in de noodverordening aangewezen gebieden, heeft hij eisers bestuurlijk opgehouden en hen hierdoor onnodig en/of onrechtmatig in hun bewegingsvrijheid beperkt en/of hen willekeurig in detentie gezet!

Bevoegheid tot bestuurlijke ophouding

Noch in het bestreden besluit, noch in zijn verweerschrift geeft de burgemeester antwoord op de vraag of, behoudens het afdelingshoofd van de politie te Almelo, ook andere politieambtenaren te Almelo gemachtigd waren om de bestuurlijke ophouding uit te voeren, welke bestuurlijke ophouding feitelijk heeft plaatsgevonden door andere politieambtenaren dan het afdelingshoofd.

Dat eisers deze vraag hebben gesteld, is niet vreemd, nu in artikel 5, aanhef en onder lid 2 van de meergemelde noodverordening is voorgeschreven dat het afdelingshoofd van de politie gemachtigd is om alle personen, die zich in verband met de handhaving van de openbare orde en veiligheid en de verkeersveiligheid op een hinderlijke plaats bevinden of op hinderlijke wijze gedragen, uit de in artikel 1 en 2 genoemde gebieden te verwijderen of te doen verwijderen. Andere politieambtenaren dan het afdelingshoofd worden in dit wetsartikellid niet

genoemd, terwijl ook anderszins niet is gebleken of deze andere politieambtenaren al dan niet namens het afdelingshoofd daartoe gemachtigd waren.

Conclusie

Gelet op al het voorgaande zijn eisers van mening dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven. Vandaar dat ik namens eisers uw rechtbank dan ook verzoek hun beroep tegen het bestreden besluit gegrond te verklaren en het bestreden besluit van de burgemeester van de gemeente Almelo te vernietigen of, voorzover van toepassing, het bestreden besluit te (laten) herroepen, aldus dat het wordt ingetrokken, hetzij door de burgemeester zelf of, zelf in de zaak voorzien, door uw rechtbank. Voorts verzoek ik namens eisers uw rechtbank, ex artikel 8:72 (leden 4 en 7) van de Awb, de burgemeester op te dragen binnen een door uw rechtbank te bepalen termijn de van eisers gemaakte foto's en (CIV)-registratie, inzake de onderhavige voetbalwedstrijd, respectievelijk te (laten) verscheuren en te (laten) schrappen, zonodig onder oplegging van een dwangsom, indien de burgemeester daaraan niet (tijdig) voldoet. Verder verzoek ik namens eisers uw rechtbank, ex artikel 8:73 Awb, bij gegrondverklaring van hun onderhavige beroep, om de gemeente Almelo te veroordelen tot toekenning van een schadevergoeding aan eisers van € 1.425,- (15 x € 95,-) of een ander bedrag, een en ander door uw rechtbank in goede justitie te bepalen.

De uitvoering van het bestreden besluit c.q. de bestuurlijke ophouding jegens hen betreft namelijk detentie ex artikel 5 EVRM (zie Kummeling, Modderkolk 2004 (T & C Gemeentewet Provinciewet), artikel 154a Gemeentewet, aantekening 3). Uit artikel 5, lid 5 van het EVRM blijkt dan dat, een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, waarvan volgens eisers in hun geval sprake is, recht heeft op schadeloosstelling. Van belang hierbij is dat naar de mening van eisers artikel 89 Sv in hun onderhavige geval van overeenkomstige toepassing is, hetgeen bepaalt dat bij

onrechtmatige detentie in een politiecel (met beperkingen) een forfaitaire dagvergoeding staat van €95,- per persoon. Tenslotte verzoek ik uw rechtbank de gemeente Almelo te veroordelen in de proceskosten, het griffierecht hierbij inbegrepen.

Ik dank u voor uw aandacht.

Mr. C.G.J.M. Termaat,
gemachtigde